

HET DONKERE PUNT

DOOR
HARRY C. ROWLAND

Me dunkt, dat kan ik veilig iedereen verzekeren. Er gebeuren wel meer wonderen en je geval is daar het bewijs van. Er is veel angst om je uitgestaan en ik zal wel moeten telefoneeren om je naastbestaanden gerust te stellen, maar wees niet bang. Alles zal prachtig geschikt worden.

„Het lijkt mij onmogelijk,” hernam Gifford, „om te rusten eer ik iets vernomen heb van hetgeen gebeurd is, sedert mijn geheugen op de loop is gegaan. Ik kan de gedachte niet van mij afzetten, dat er heel wat moet gebeurd zijn, en geen goede dingen.”

De dokter scheen een oogenblik na te denken, dan zei hij: „Doe mij het genoegen naar boven te gaan en een uur te rusten: kom dan beneden en wij zullen praten.”

In de prettige logeerkamer met het frissche behangsel en de heldere meubels, kreeg Gifford weer de bekoring het horloge open te maken en naar dat lieve gezicht te kijken. Maar hij weerstond aan dat verlangen. Eer hij daaraan toegaf, moest hij weten, wie die vrouw was.

Hij nam een koude douche en ging dan op het bed liggen. Weldra viel hij in een verkwikkenden slaap, waaruit hij ontwaakte met hetzelfde heerlijke gevoel van kracht. Toen hij zich gekleed had, ging hij naar beneden en vond den dokter in zijn bibliotheek. Zijn oogen, helder en als gevuld met een kalme wijsheid, bleven onderzoekend op Gifford rusten.

Deze glimlachte en zei: „Het wonder werkt door, dokter. Ik zou willen dat u mij dat verklaarde. Misschien zou ik het zelf kunnen, als ik maar mij iets kon herinneren van hetgeen er gebeurd is.”

Dokter Mc Intyre wenkte hem om plaats te nemen en deed hetzelfde. „Gifford,” zei hij „doe nu eens je best je te herinneren, wanneer je het laatst je vader hebt gezien.”

„Ik weet het niet precies, dokter, maar me dunkt, dat het veertien dagen is geleden. Toen dreigde hij met het sanatorium. Ik begin te denken, dat ik hem later ontmoet heb, maar ik kan het mij niet herinneren.”

„Waarom denk je dat?”

„Omdat ik dit horloge heb gevonden in mijn zak, het horloge dat hij altijd droeg. Ik moet met hem samen zijn geweest op de een of andere wijze en zijn horloge in den zak gestopt hebben, hoewel ik dat erg vreemd vind. Misschien heb ik zijn kleeren aangedaan; wij waren van dezelfde grootte. Ik vond in den zak een portefeuille, die de zijne moet wezen.”

„Gifford, is het je niet in de gedachte gekomen, dat misschien dat verlies van je geheugen over een veel langere periode gaat? Dat dit laatste ongeval de herinnering heeft uitgewischt van hetgeen daarvoor gebeurd is tot aan den tijd, dat je het ongeluk met je polo-ponny kreeg?”

„Ja, daar heb ik aan gedacht,” zei Gifford langzaam. „Maar hoe lang kan dat geweest zijn?”

Dokter Mc Intyre deed alsof hij die vraag niet verstond. „Die trap op je hoofd op het poloveld

scheen je niet erg te hebben gehinderd. Je herstelde daar zeer snel van, maar eenige dagen later had je een ander ongeluk en ben je ongeveer zes weken erg ziek geweest. Je prachtig gestel heeft je erdoor geholpen en vanaf dien tijd was je leven geheel veranderd. Je dronk niet meer, je slechte gewoonten liet je na, je begon te werken in een bank, waar een van je vaders vrienden deelgenoot was en ten laatste werd je zelf deelgenoot.”

Gifford keek den dokter verwonderd aan. „Hoe lang is dat geleden?” vroeg hij.

„Wacht even. Je gedrag werd zoo goed als maar mogelijk is en je ijver en je bekwaamheid eveneens. Je vader was er zeer verheugd over en ook al je echte vrienden. Toen kwam het ongeluk met je vader en je hebt dat gedragen als een man, die je toen was.”

Gifford werd bleek. „Wat was dat voor n ongeluk?”

„Zijn ruggstreng brak bij een val van zijn paard op de jacht. Een week later stierf hij. Maar zijn dood was kalm en gelukkig want hij wist, dat zijn zoon voor goed genezen was.”

Met een verbijsterd gezicht keek Gifford den dokter een oogenblik aan, dan stond hij op, ging naar het venster, dat op zee uitzag en bleef daar eenige minuten staan. Dan zei dokter Mc Intyre zachtjes: „Gifford.”

Hij keerde zich om. Zijn oogen glinsterden van tranen en zijn wangen waren nat, maar zijn stem beefde niet, toen hij vroeg:

„Hoe lang is dat geleden, dokter?”

„Drie jaar, jongen.”

„Maar hoe lang ben ik dan in dien toestand geweest?”

„Wacht even... Je moet je er goed indenken. Wat gebeurd is, is het volgende: je laatste ongeluk heeft alles uit je geheugen gewischt sinds je val bij het polospel.”

„En hoe lang is dat geleden?”

„Dat...” zei dokter Mc Intyre langzaam, „is zeven jaar geleden.”

Het verwonderlijke hiervan scheen op Gifford's geest niet zoo te reageeren, als de dokter meende te kunnen voorzien. Of misschien dacht hij er niet aan, dat er een grens is aan de capaciteit van een mensch om een mededeeling, zoo verpletterend als deze, te verwerken.

Gifford, krachtig, gezond en normaal, behalve dan die afgesloten bronnen van geheugen, was niet in staat om dadelijk de volle beteekenis te beseffen van hetgeen hem verteld werd. Maar eer hij een poging in die richting kon doen, beproefde Mc Intyre een ander middel.

„Gifford, herinner je je een meisje Drusil Sturgis?”

Hij dacht een oogenblik na, maar tevergeefs. Die naam was hem totaal onbekend.

„Neen dokter... waarom?”

„Omdat, beste jongen, dat meisje de directe oorzaak was, dat jij je leven beterde. Je ontmoette haar tijdens je herstel, na de ziekte, waarover ik zooeven sprak. Je werd verliefd op haar en zij op jou... en sedert heeft zij je vol toewijding bemind.”

Het bloed steeg naar zijn gelaat. Opeens dacht hij aan de vrouw in het gasthuis. Hij dacht aan het portret in het horloge. En ten laatste aan den liefdesbrief in zijn portefeuille.

„Wat is zij?” vroeg hij met bevende stem. „wat is zij ten opzichte van mij?”

„Gifford, zij is je vrouw... de moeder van je twee kinderen, vijf en vier jaar oud.”

HOOFDSTUK 3

Gifford stond een oogenblik stijf, versteend. Zijn gezicht was vuurrood en zijn grijze oogen strak en schitterend. Het was het gebrek aan iets zachts in dien blik, welke den dokter deed inzien, dat alweer zijn poging mislukt was. Hij zag, dat Gifford de mededeeling had

aangenomen, dat hij de waarheid daarvan aannam, maar hij vertoonde niet het minste teken, dat hij zich iets herinnerde van hetgeen hem gezegd was.

Hij wankelde naar een fauteuil, liet zich daarin vallen; dan staarde hij dokter Mc Intyre aan met een uitdrukking van grenzelooze verslagenheid. De kundige geneesheer begon moedeloos te worden. Hij begreep nog niet, wat in Gifford's gemoed werkte en dat de reactie na zulk een schokkend nieuws een vorm van uiting kon aannemen, die gelijk was aan een andere sensatie... een gevaar... een verdriet, een catastrofe.

Opeens barstte Gifford uit, minder tot den dokter, dan tot zichzelf: „Dus zij is mijn vrouw! Al die jaren is zij de mijne geweest en ik ken haar niet eens!”

KORTE INHOUD VAN HET VOORGAANDE. De held van het verhaal, Gifford Derring, ontwaakt uit een bezwijming in een kamer, die hij herkent als die van een ziekenhuis. Er komt een zeer aantrekkelijke vrouw bij hem, en die ondervraagt de verpleegster naar zijn toestand. Gifford herinnert zich niet, haar ooit gezien te hebben. Zoodra hij zich sterk genoeg voelt ontvlucht hij het ziekenhuis, want wijl hij niet erg solide leefde — o.a. niet zuinig dronk — had zijn vader gedreigd, hem in een sanatorium te doen opnemen, en hieraan wou hij ontsnappen. Op reis vindt hij in zijn zak het horloge van zijn vader, het portret van de mooie vrouw die hij in het ziekenhuis zag en meer stukken, waarvan hij niets begrijpt. Hij gaat naar dr. Mc Intyre en vraagt dien, zijn vader gerust te stellen omtrent zijn geneezing.